

Κατορθώσαμε να επιζήσουμε...

Το άρθρο αυτό το έγραψε η ιστορικός-κοινωνιολόγος **Barbara Goldsmith**, συγγραφέας του βιβλίου «Τζόνσον εναντίον Τζόνσον», που αποκαλύπτει την αιμομεικτική ιστορία ενός επώνυμου πατέρα με την μεγαλύτερη κόρη του.

Το 1972, σε μια πρώτη έκδοση του περιοδικού Ms, 53 επώνυμες Αμερικανίδες υπέγραψαν μια δήλωση που έλεγε ότι είχαν κάνει εκτρώσεις, και ζητούσαν να «καταργηθούν όλοι οι νόμοι που περιορίζαν τις παραγωγικές ελευθερίες».

Αυτή ήταν μια τολμηρή πράξη για μια εποχή όπου οι αμβλώσεις εξακολουθούσαν να είναι εγκληματική πράξη, και που προκαλούσαν κοινωνικό στίγμα. Από τη στιγμή που αυτές οι γυναίκες έσπασαν τη σιωπή, χιλιάδες άλλες ακολούθησαν σε όλη τη χώρα. Κι αυτό βοήθησε πολύ την όλη διαδικασία.

Τώρα, οι γυναίκες σπάνε έναν άλλο κώδικα σιωπής: Τη μυστική ντροπή που νιώθουν από το γεγονός ότι αποπλανήθηκαν σεξουαλικά ως παιδιά.

Η σιωπή είναι πολύ μακρά. Είτε η αποπλάνηση γινόταν από άτομο της οικογενείας και ήταν αιμομεικτική είτε από ανώνυμους ενήλικες, τα θύματα παρέμεναν αόρατα.

Ακόμη κι' εκείνοι που προσπαθούσαν να βοηθήσουν τιμωρούντο γι' αυτό. Όταν η Χάρριετ Μπήτσερ Στόου υπερασπίστηκε την φίλη της Λαϊδη Μπάυρον, γράφοντας ότι είχε διαζευχθεί τον ποιητή εξαιτίας της αιμομεικτικής σχέσης του με την αδελφή του, η Στόου εξοστρακίστηκε από την αγγλική κοινωνία. Στην αρχή της σταδιοδρομίας του, ο Φρόντ πίστευε τις αιμομεικτικές εμπειρίες και άλλες παιδικές σεξουαλικές ταπεινώσεις που του εξομολογούντο γυναίκες πελάτισσές του. Έγραψε γι' αυτό το σκανδαλώδες μυστικό που υπήρχε ανάμεσα σε πολλές ευυπόληπτες οικογένειες, αλλά αγνοήθηκε γι' αυτό και παραμερίστηκε. Αργότερα, όταν έγραψε την θεωρία ότι αυτά ήταν «φαντασιώσεις» των ασθενών του, η αυθεντία του έγινε πάλι δεκτή. Κι' έκανε τις γυναίκες-θύματα να μη γίνονται πιστευτές για τις επόμενες γενιές.

Το θέμα της σεξουαλικής κακοποίησης στην παιδική ηλικία ήρθε στην επιφάνεια με το κύμα του φεμινισμού, που βοήθησε τις γυναίκες να μοιράζονται μεταξύ τους τις εμπειρίες τους. Τον Απρίλιο του 1977, μια έρευνα του περιοδικού βρήκε μεγάλη ανταπόκριση και άρχισαν να έρχονται πολ-

λά γράμματα από γυναίκες που είχαν υποστεί παρόμοια αποπλάνηση. Σιγά-σιγά, πολλές γυναίκες άρχισαν να λένε την αλήθεια για τις εμπειρίες τους, να διαμαρτύρονται για τη Φροϋδική θεωρία, και να γράφουν βιβλία, ή να σχηματίζουν ομάδες για να βοηθήσουν άλλες.

Οι στατιστικές δείχνουν τώρα ότι μία στις τρεις γυναίκες είχε κακοποιηθεί σεξουαλικά πριν από την ηλικία των 18 χρόνων. (Ένας στους οκτώ άνδρες έχει δεχτεί σεξουαλική κακοποίηση πριν από αυτή την ηλικία, αλλά οι γυναίκες είναι οι πρώτες που σπάνε το πέπλο της σιωπής). 44% των σεξουαλικά κακοποιημένων παιδιών είχαν αυτή την εμπειρία πριν από τα 7 τους χρόνια, και 84% πριν από τα 12. Ανάμεσα στις συνείψεις που έχουν τέτοιες εμπειρίες στους ενήλικες είναι καταπιεσμένη οργή, έλλειψη εμπιστοσύνης, αίσθημα κατάθλιψης και απομόνωσης, χαμηλή αυτοεκτίμηση, ισχυρά αισθήματα ενοχής, ημικρανίες, στομαχόπονοι, προβλήματα του κόλπου, και το αίσθημα ότι είναι «φθαρμένα αντικείμενα». Οι μισές σχεδόν από τις πόρνες είχαν αποπλανηθεί σεξουαλικά στην παιδική τους ηλικία, και πολλές φορές καταλήγουν να πιστεύουν ότι δεν έχουν άλλη αξία από εκείνη που μπορεί να τους φέρει το σώμα τους.

Πρόσφατα, ακόμη και πολύ γνωστές γυναίκες είχαν το θάρρος να ομολογήσουν δημόσια την εμπειρία τους. «Θα κάνεις αυτό που θα σου πούμε... διαφορετικά θα σκοτώσουμε την μητέρα σου», είχαν απειλήσει τη συγγραφέα Gail Sheehy δύο γείτονές τους και την κακοποίησαν στα 10 της χρόνια. Τριανταεπτά χρόνια αργότερα, έγραψε ένα άρθρο-σταθμό: «Είστε έτοιμοι να ακούσετε;»

Η Πώλα Hawkins, γεροισιαστής από την Φλόριδα, βρισκόταν το 1984 στην Εθνική Διάσκεψη για την Σεξουαλική Κακοποίηση των Παιδιών, και δεν μπόρεσε να σιωπήσει περισσότερο: «Πήρα το μικρόφωνο και αποκάλυψα αυτόν τον φοβερό πόνο... Σε ηλικία πέντε χρόνων, αποπλανήθηκε σεξουαλικά από ένα καλό φίλο της οικογενείας μας που ζούσε στον ίδιο δρόμο». Από τη στιγμή που απεκάλυψε το μυστικό

της, η Hawkins, όπως είπε, ένωσε απελευθερωμένη.

Η Oprah Winfrey δήλωσε στην τηλεοπτική εκπομπή της: «Ένας συγγενής με βίασε όταν ήμουν εννιά χρονών. Όταν αυτό έγινε, δέν μπορούσα να το πω σε κανέναν γιατί νόμιζα ότι έφταιγα εγώ. Σας μιλώ τώρα για τον εαυτό μου με την ελπίδα ότι το ντουλάπι όπου κρύβονται τόσα πολλά θύματα σεξουαλικής κακοποίησης και οι βιαστές τους ίσως ανοίξει σήμερα κάποια χαραμάδα του και εισχωρήσει σ' αυτό κάποιο φως».

Η Μαίρη Λη Τζόνσον, κληρονόμος της φαρμακευτικής εταιρίας Johnson and Johnson, είχε αιμομεικτικές σχέσεις με τον πατέρα της από εννιά μέχρι δεκαπέντε χρόνων. Έπειτα από πενήντα σχεδόν χρόνια είπε όσα της είχαν συμβεί. «Λέγοντας την ιστορία μου, ελευθερώθηκα», εξήγησε. «Τελικά συνειδητοποίησα ότι δεν έφταιγα σε τίποτα από όσα είχαν συμβεί. Αυτού του είδους οι σεξουαλικές εμπειρίες σε κάνουν να νιώθεις εντελώς άχρηστη. Η εκτίμηση για τον εαυτό μου είχε φτάσει στο μηδέν... Η σεξουαλική κακοποίηση μπορεί να συμβεί σε κάθε οικογένεια — πλούσια ή φτωχιά, μαύρη ή λευκή, στην πόλη ή στην ύπαιθρο».

Με την ελπίδα ότι φέρνοντας στο φως αυτή την κακοποίηση θα βοηθήσουν στην καταπολέμησή τους, οι γυναίκες τώρα μιλούν.

Παραθέτουμε το κείμενο που υπόγραψαν 150 επώνυμες γυναίκες:

Εμείς, που υπογράφουμε παρακάτω, είμαστε ανάμεσα στις μια στις πέντε γυναίκες που κακοποιήθηκαν σεξουαλικά πριν να φθάσουν την ηλικία των 13 χρόνων.

Για τα εκατομμύρια γυναικών που έχουν επιζήσει παιδικής σεξουαλικής αποπλάνησης, και για τα εκατομμύρια των παιδιών που υποφέρουν αυτή την προσβολή, αυτή ακόμη τη στιγμή, δεν θα παραμείνουμε πια ντροπιασμένες και σιωπηλές.

Ζητούμε από τους καθηγητές και τις νοσοκόμες, από τους νομοθέτες και εκείνους που επιβάλλουν την τάξη, από μέλη της οικογένειάς και φίλους — από όλους εκείνους που αγαπούν τα παιδιά και έχουν

τη φροντίδα τους, να ενθαρρύνουν τα άτομα που έχουν περάσει τέτοιες εμπειρίες καθώς και τα τωρινά θύματα, να τις φανερώσουν για να δημιουργήσουν μια ρεαλιστική προστασία για τα παιδιά.

Επιθυμούμε να επικαλεσθούμε τους δράστες τέτοιων πράξεων και να βοηθή-

σουμε να θεραπευθούν, συμπεριλαμβανομένων και εκείνων που βρίσκονται μέσα στις δικές μας οικογένειες, και να βοηθήσουμε τους ενήλικες που υποφέρουν τώρα από τις συνέπειες της σεξουαλικής κακοποίησης. Επιθυμούμε να ανακαλύψουμε και να εξουδετερώσουμε τα αίτια που

προκαλούν την παιδική σεξουαλική κακοποίηση.

Μιλούμε φανερά με την ελπίδα να αυξήσουμε τη γνώση και να επιβάλλουμε την αλλαγή.

Ελπίζουμε να ξαναδώσουμε την αξιοπρέπεια σε εκείνα τα εκατομμύρια των ανθρώπων που ζούνε στη σκιά.